

Πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα - Γαλλία

Den här sidan har maskinöversatts och kvaliteten kan inte garanteras.

1. Συνταγματικά θεμέλια
2. Δικαιοσύνη
3. Πρόσβαση σε πληροφορίες — υποθέσεις σχετικές με το περιβάλλον
4. Πρόσβαση στη δικαιοσύνη και συμμετοχή του κοινού
5. Πρόσβαση στη δικαιοσύνη κατά πράξεων ή παραλείψεων
6. Άλλα μέσα πρόσβασης στη δικαιοσύνη
7. Ιδιότητα διαδίκου
8. Νομική εκπροσώπηση
9. Αποδεικτικά στοιχεία
10. Προσωρινά μέτρα
11. Επί των δικαστικών εξόδων
12. Μηχανισμοί οικονομικής συνδρομής
13. Επικαιρότητα
14. Άλλα θέματα
15. Αλλοδαποί
16. Διασυνοριακές υποθέσεις

I Συνταγματικά θεμέλια

Περαιτέρω εργασίες με «Environmental Charter» εισήχθη στο γαλλικό Σύνταγμα από το συνταγματικό νόμο αριθ. 2005-205 του Μαρτίου του 1, 2005.

Το Συνταγματικό Χάρτη του περιβάλλοντος αποτελείται από 10 στοιχεία. Αναγνωρίζει τα θεμελιώδη δικαιώματα και υποχρεώσεις που σχετίζονται με την προστασία του περιβάλλοντος σε τρεις βασικές αρχές: την αρχή της προφύλαξης, την αρχή της πρόληψης και την αρχή «ο ρυπαίνων πληρώνει». Ο παρών χάρτης δεν αναφέρει το δικαίωμα πρόσβασης στη δικαιοσύνη, αλλά το άρθρο 7 προβλέπει ότι «κάθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα, υπό τις προϋποθέσεις και εντός των ορίων που ορίζονται από το νόμο, να έχει πρόσβαση σε πληροφορίες για το περιβάλλον τις οποίες διαθέτουν οι δημόσιες αρχές και να συμμετέχουν στην ανάπτυξη των δημόσιων αποφάσεων που επηρεάζουν το περιβάλλον.»

Οι πολίτες μπορούν να επικαλούνται τις εν λόγω συνταγματικών κανόνων στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας και ενώπιον των δικαστηρίων, δεδομένου ότι η προτεραιότητα «αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης σχετικά με το ζήτημα της συνταγματικότητας» τέθηκε σε ισχύ στα τέλη Μαρτίου 2010, την οποία εισάγει η συνταγματική μεταρρύθμιση του 2008 Ιουλίου 23.

Το άρθρο 55 του Συντάγματος διακηρύσσει την υπεροχή του έναντι του δικαίου των Συνθηκών. Όλα τα δικαστήρια οφείλουν να εξασφαλίζουν την τήρηση της εν λόγω αρχής (υπόθεση νόμου για τα διοικητικά δικαστήρια: CE, Ass., 1989, ο κ. Nicolò). Οι διάδικοι μπορούν να επικαλούνται απευθείας υπό ορισμένες προϋποθέσεις σε σχέση με διεθνείς συμφωνίες.

Η σύμβαση του Aarhus κυρώθηκε από τη Γαλλία στις 8 Ιουλίου 2002 (μετά την έγκρισή του από τον νόμο αριθ. 2002-285 της 28 Φεβρουαρίου 2002). Άμεσο αποτέλεσμα των διατάξεων της Συμβάσεως του Ώρχους αναγνωρίζεται μόνο για ορισμένες διατάξεις της σύμβασης.

II δικαστικού συστήματος

Το γαλλικό νομικό σύστημα είναι οργανωμένο με βάση τη θεμελιώδη διάκριση μεταξύ δύο αποφάσεων των δικαστηρίων:

- Η δικαστική απόφαση που ασχολούνται με διαφορές που ανακύπτουν μεταξύ ιδιωτών ή φορέων· και την
- Διοικητική εντολή που ασχολούνται με υποθέσεις που αφορούν κάποια μορφή διαφοράς μεταξύ των πολιτών και των δημόσιων αρχών, ενός ιδιώτη ή οργανισμό (εταιρεία, σωματείο, κ.λπ.), και μια δημόσια υπηρεσία.

Καθένα από αυτά περιλαμβάνει δικαστηρίων και ειδικών δικαστηρίων του αγγλοσαξονικού δικαίου (common law).

Υπάρχουν δύο είδη δικαστηρίων: Τα πολιτικά δικαστήρια και τα ποινικά δικαστήρια.

Σε πρώτο βαθμό, τα πολιτικά δικαστήρια είναι κοινά (περιφερειακό δικαστήριο) ή οι εξειδικευμένοι εμπορικά δικαστήρια (τοπικά δικαστήρια, δικαστήρια, κοινωνικής ασφάλισης και το Conseil des prud'hommes για Labor Relations διαφορές μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών εμπορικών δικαστηρίων για τις διαφορές στις οποίες εμπλέκονται επιχειρηματίες, και κοινωνικής ασφάλισης, δικαστήρια και το Δικαστήριο των αγροτικών μισθώσεων).

Η οργάνωση των ποινικών δικαστηρίων διακρίνει τρεις τύπους αδικήματα:

- Παραβάσεις (πταίσματα) από την αστυνομία, δικαστήρια,
- αδικήματα (misdemeanors), δικάστηκε από ποινικά δικαστήρια,
- εγκλήματα (σοβαρές) πλημμελήματα εκδικάζονται από το Κακουργιοδικείο (το μόνο μη κριτές).

Υπάρχει ένα ειδικό δικαστήριο για ανηλίκους, το δικαστήριο ανηλίκων και δικαστήρια ανηλίκων, για τις αστικές και ποινικές υποθέσεις.

Όλες οι προσφυγές των αστικών και ποινικών δικαστικών αποφάσεων ασκούνται ενώπιον του εφετείου, εκτός από τις αιτήσεις αναίρεσης των αποφάσεων του Court of assizes που ανήκει σε άλλο στρατοδικείο. Οι αποφάσεις των δικαστηρίων των προσφυγών είναι δυνατόν να προσβάλλεται ενώπιον του Cour de cassation, το ανώτατο δικαστήριο της δικαστικής εντολής. Το «Cour de cassation» είναι υπεύθυνη για την εξέταση των προσφυγών που ασκούνται κατά των αποφάσεων των χαμηλότερων δικαστηρίων, που αποφασίζει ο αριθμός των αναίρεσεων και διαδικασία και μπορεί να εξαφανίσει ή να ακυρώνει δικαστικές αποφάσεις και να αναπέμψει για επανεκδίκαση υποθέσεων σε ένα από τα 35 δευτεροβάθμια δικαστήρια για εκ νέου εκδίκαση της υπόθεσης.

Τα διοικητικά δικαστήρια είναι το τακτικό διοικητικό δικαστήριο σε πρώτο βαθμό. Τα ειδικευμένα διοικητικά δικαστήρια είναι κυρίως το εθνικό δικαστήριο υποθέσεων ασύλου, τα υπόψη φορολογικά δικαστήρια (περιφερειακά σώματα και Ελεγκτικό Συνέδριο), τα πειθαρχικά δικαστήρια (δικαστήριο δημοσιονομικής και χρηματοοικονομικής πειθαρχίας, Ανώτατο Συμβούλιο του δικαστικού λειτουργού, τακτικός δικαστήρια, πανεπιστημιακά δικαστήρια κ.λπ.). Η αίτηση αναίρεσης των αποφάσεων είναι, κατ' αρχήν, ενώπιον των διοικητικών εφετείων, των οποίων οι αποφάσεις είναι, κατ' έφεση, ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Το Συμβούλιο της Επικρατείας είναι το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο και Ανώτατο Δικαστήριο σχετικά με τη νομιμότητα των διοικητικών πράξεων. Όπως και το Ακυρωτικό Δικαστήριο, μόνο οι ασκήσεις ελέγχου της ορθής εφαρμογής των κανόνων της διαδικασίας και του νόμου περί δικαιοδοσίας από τις αποφάσεις που προσβάλλονται ενώπιόν του. Επιπλέον, το Συμβούλιο της Επικρατείας, επίσης σε ορισμένες διαφορές, όπως εκείνη των κανονιστικών πράξεων των Υπουργών, να αποφαινεται σε πρώτο και δεύτερο βαθμό. Το Συμβούλιο της Επικρατείας γνωμοδοτεί επίσης την κυβέρνηση σχετικά με τα σχέδια νόμων και σχετικά με ορισμένα σχέδια εντολών.

Η σύγκρουση αρμοδιοτήτων μεταξύ δικαστικών και διοικητικών δικαστηρίων καθορίζεται από δικαστήριο της σύγκρουσης δικαιοδοσιών, το οποίο απαρτίζεται από ίσο αριθμό μελών του Ακυρωτικού Δικαστηρίου και του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Το Συνταγματικό Συμβούλιο απαρτίζεται από εννέα μέλη, είναι αρμόδιο να αποφαινεται για τη συνταγματικότητα των οργανικών νόμων και τη νομοθεσία που τους υποβάλλονται και για την επίβλεψη της ορθής λειτουργίας των εκλογών. Δεν έχει καμία αρμοδιότητα όσον αφορά τις πράξεις της διοικήσεως.

Δεν υπάρχουν ειδικά δικαστήρια για περιβαλλοντικές υποθέσεις. Όλα τα γαλλικά δικαστήρια ασχολούνται με θέματα περιβάλλοντος σύμφωνα με τις αντίστοιχες αρμοδιότητές τους.

Το «forum shopping» δεν υπάρχει στη γαλλική έννομη τάξη. Αρμοδιότητα των δικαστηρίων καθορίζεται από τον νόμο.

Δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ τακτικών και έκτακτων ενδίκων μέσων προσφυγής στις γαλλικές δικαστικές διαδικασίες. Γίνεται διάκριση μεταξύ τακτικών ενδίκων μέσων» και παραπομπές (référé») που επιτρέπουν τη λήψη προσωρινών μέτρων (αναστολή

μιας πράξης, μιας ενδιάμεσης πληρωμής ή αποζημίωσης) η έρευνα ή εκπαίδευση (Ορισμός εμπειρογνώμονα). Οι πρωτοβάθμιες αποφάσεις μπορεί να τροποποιηθεί κατ' έφεση, και στις αποφάσεις των δικαστηρίων προσφυγής μπορεί να ακυρωθεί από το Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο (Συμβούλιο της Επικρατείας, ακυρωτικό δικαστήριο).

Αρμοδιότητες των διοικητικών δικαστών για ευρεία και οι δικαστές του Πρωτοδικείου. Ο διοικητικός δικαστής μπορεί να μην εφαρμόσει μια παράνομη διοικητική απόφαση. Οι δικαστές μπορούν επίσης να ζητήσουν τη διοίκηση να επανεξετάσει η ακυρωθείσα απόφαση, καθορίζοντας το περιεχόμενο της εν λόγω νέας απόφασης.

Δεν υπάρχουν ειδικοί κανόνες όσον αφορά τις δικαστικές διαδικασίες σε περιβαλλοντικά θέματα, υπάρχουν μόνο δύο εξαιρέσεις ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων.

Το πρώτο, το άρθρο L. 122-2 του κώδικα περιβάλλοντος και L. 554-11 του κώδικα διοικητικής δικαιοσύνης, επιτρέπει την αναστολή της άδειας ή την έγκριση απόφασης για την εφαρμογή των παρεμβάσεων ή εργασιών, αν λόγω του μεγέθους τους ή τις επιπτώσεις στο φυσικό περιβάλλον πρέπει να υποβληθεί σε ΕΠΕ, αλλά αυτό δεν έγινε.

Το δεύτερο, το άρθρο L. 123-12 του κώδικα περιβάλλοντος και L. 554-12 του κώδικα διοικητικής δικαιοσύνης, επιτρέπει την αναστολή μιας απόφασης με την οποία εγκρίθηκε η εφαρμογή των παρεμβάσεων, δομών ή έργων που υπόκεινται σε προηγούμενη δημόσια διαβούλευση, μια για την αν ήγειρε σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της απόφασης: Σε περίπτωση που στις διαπιστώσεις της αρμόδιας αρχής είναι δυσμενείς, ή όταν η απαιτούμενη δημόσια ακρόαση, δεν έχει πραγματοποιηθεί.

Σε αμφότερες τις περιπτώσεις, η προϋπόθεση του επείγοντος που απαιτείται να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως μιας πράξεως είναι κατά κανόνα ένα τεκμήριο

Κατά κανόνα, ιδίως δικαστών, διοικητικών δικαστών, δεν έχουν το δικαίωμα να προσφύγουν σε δικαστήριο, μόνον τα μέρη με τη συμμετοχή των πολιτών, των ΜΚΟ, των επιχειρήσεων, των διοικήσεων και των δημοσίων αρχών. Υπάρχει όμως μια εξαίρεση: δικαστική διαδικασία μπορεί να κινηθεί αυτεπαγγέλτως επί ποινικών υποθέσεων από τον εισαγγελέα της Δημοκρατίας. Αυτό είναι επίσης δυνατόν στον τομέα των περιβαλλοντικών θεμάτων.

III υποθέσεις πρόσβασης σε πληροφορίες

Η γενική νομοθεσία σχετικά με την πρόσβαση στα διοικητικά έγγραφα (νόμος αριθ. 78-753 της 17 Ιουλίου 1978, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο αριθ. 79-583 της 11 Ιουλίου 1979, για την αιτιολόγηση των πράξεων της διοικήσεως και τη βελτίωση των σχέσεων μεταξύ της διοικήσεως και του κοινού και από τα άρθρα 7 του νόμου αριθ. 321, της 12 Απριλίου 2000, σχετικά με τα δικαιώματα των πολιτών στις σχέσεις τους με τις διοικητικές υπηρεσίες) που θεσπίζει την ελευθερία προσβάσεως στα διοικητικά έγγραφα. Ο νόμος αυτός καλύπτει όλα τα έγγραφα εις χείρας της Διοικήσεως (αν αυτές προέρχονται από τη διοίκηση ή αν είναι τρίτο μέρος καταγωγής) και οι οποίες, από τη φύση τους, αντικείμενο ή συνδέονται με την άσκηση δραστηριότητας δημόσιας υπηρεσίας. Ο νόμος αυτός προβλέπει ότι η πρόσβαση στα διοικητικά έγγραφα δεν χορηγείται σε περίπτωση που η διαβούλευση ή η δημοσιοποίηση των εν λόγω εγγράφων θα έθιγε απόρρητο που προστατεύονται από τον νόμο.

Το δικαίωμα πρόσβασης στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον ασκείται σύμφωνα με τις γενικές προϋποθέσεις που ορίζονται από τον νόμο του Ιουλίου 17, 1978 και οι ειδικές διατάξεις του κώδικα περιβάλλοντος.

Οι παράνομες διοικητικές αποφάσεις σχετικά με αυτό το θέμα μπορεί να ακυρωθεί από διοικητικά δικαστήρια μετά την γνωστοποίηση της εθνικής επιτροπής.

Το άρθρο R.421-5 του κώδικα διοικητικών δικαστηρίων προβλέπει τα εξής: «Η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής κατά αποφάσεως που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο είναι δεσμευτικές μόνον εφόσον έχουν αναφερθεί, καθώς και τα ένδικα μέσα που διατίθενται για την κοινοποίηση της απόφασης.»

Στον τομέα του περιβάλλοντος, η σιωπηρή άρνηση παροχής πληροφοριών είναι κατ' ανάγκη παράνομο λόγω του ότι η απόφαση αυτή δεν έχει κοινοποιηθεί στην προσφεύγουσα με γραπτή αιτιολογημένη απόφαση που θα προσδιορίζει τα μέσα και τις περιόδους της αξίωσης ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου.

Νόμος αριθ. 78-753 της 17 Ιουλίου 1978, συστάθηκε ανεξάρτητη επιτροπή για την πρόσβαση στα διοικητικά έγγραφα (CADA), το οποίο είναι αρμόδιο για τη διασφάλιση της τήρησης της ελεύθερης προσβάσεως στα διοικητικά έγγραφα. Η c.a.d.a. είναι επίσης αρμόδια να αποφανθούν για ζητήματα που αφορούν την πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικά με το περιβάλλον. Η υπόθεση πρέπει να έχει έλθει πρώτα σε αυτή την Επιτροπή πριν την παραπέμψει στο διοικητικό δικαστήριο. Η διαδικασία που προβλέπονται στα τμήματα 17, 18 και 19 του διατάγματος αριθ. 2005-1755, της 30 Δεκεμβρίου 2005, περί της ελεύθερης προσβάσεως στα διοικητικά έγγραφα. Ο αιτών που έχει αντιμετωπίσει άρνηση κοινοποίησης πρέπει να φέρει το ζήτημα στην CADA εντός δύο μηνών από την

κοινοποίηση της άρνησης. Σε προθεσμία ενός μηνός από την παραλαβή της κοινοποίησης, η αρμόδια αρχή εξηγεί τη θέση της CADA. Εάν η αρμόδια αρχή επιβεβαιώνει την αρχική της άρνηση ή δεν απαντήσει εντός δύο μηνών από την παραπομπή στην CADA, ο αιτών μπορεί να προσφύγει ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου για την ακύρωση.

Τα δικαστήρια μπορούν να διατάξει τη διοίκηση να προσκομίσει πληροφορίες που ζητήθηκαν. Τα δικαστήρια μπορούν επίσης να ακυρώσει την απόφαση για την άρνηση πρόσβασης και, ως εκ τούτου, συνήγαγε τις συνέπειες της άρνησης.

Τα δικαστήρια μπορούν να δώσουν εντολή για κοινοποίηση των πληροφοριών.

IV Η πρόσβαση στη δικαιοσύνη και συμμετοχή του κοινού

Εγκατάσταση που διοικούνται από ή να ανήκουν σε οποιοδήποτε πρόσωπο ή οντότητα του δημόσιου ή του ιδιωτικού τομέα, τα οποία μπορεί να ενέχουν κινδύνους ή προβλήματα στην υγεία των κατοίκων, την υγεία, την ασφάλεια, τη δημόσια υγεία, τη γεωργία, την προστασία του περιβάλλοντος, την προστασία των αρχαιολογικών χώρων και μνημείων, αναφέρεται ως «διαβαθμισμένων» για την προστασία του περιβάλλοντος (icpe)» στη Γαλλία, και υπόκειται σε ειδικό νομικό καθεστώς που περιγράφεται από τον Κώδικα για το περιβάλλον. Υπάρχουν περίπου 500000 τέτοιες εγκαταστάσεις στη Γαλλία.

Η νομοθεσία περί ταξινομημένων εγκαταστάσεων για την προστασία του περιβάλλοντος να οργανώσει τρία διαφορετικά καθεστώτα ανάλογα με τη σοβαρότητα των κινδύνων και μειονεκτημάτων: την έγκριση, την κατάρτιση εκθέσεων, την απλούστευση και την πρόσφατη μεταβατικό καθεστώς έγκρισης, που αναφέρεται ως «καταχώρηση» (διάταγμα αριθ. 2009-663 της 11 Ιουνίου 2009 και το διάταγμα αριθ. 2010-368 της 13 Απριλίου 2010).

Υπό το καθεστώς της εκ των προτέρων λήψεως άδειας, το δικαίωμα εκμετάλλευσης χορηγείται ύστερα από «μελέτη επιπτώσεων» και μια «δημόσια έρευνα».

Η προσφυγή ενώπιον ανώτερου διοικητικού οργάνου κατά της διοικητικής αποφάσεως είναι πάντα δυνατή (αποτελεί γενική αρχή της νομολογίας). Εκτός αν ειδικός κανόνας ορίζει είναι προαιρετική.

Η γενική αρχή είναι ότι οι διοικητικές αποφάσεις μπορούν να προσβληθούν απευθείας ενώπιον δικαστηρίου εάν δεν υπαγορεύουν συγκεκριμένους διαδικαστικούς κανόνες (π.χ. όπως στην περίπτωση της πρόσβασης σε περιβαλλοντικές πληροφορίες). Δεν υπάρχουν συγκεκριμένοι κανόνες όσον αφορά τη συμμετοχή του κοινού και τις σχετικές αποφάσεις.

Ελλείψει ειδικών κανόνων που προβλέπονται από τον νόμο όσον αφορά την αναγκαιότητα της διοικητικής ενστάσεως, διοικητικών αποφάσεων μπορεί να ασκηθεί απευθείας στο διοικητικό δικαστήριο.

Ο διοικητικός δικαστής εξετάζει τη διαδικαστική και ουσιαστική άποψη νομιμότητα όλων των διοικητικών αποφάσεων.

Τα δικαστήρια μελέτη, το υλικό, τα τεχνικά ευρήματα και τους υπολογισμούς, όταν θεωρούνται ότι ανήκουν στην απόφαση.

Η νομιμότητα του διοικητικού προγραμματισμού ελέγχεται από τα διοικητικά δικαστήρια. Τους όρους όσον αφορά τα δικαιώματα παράστασης, κανόνες περί αποδείξεως, κανόνες για την ακρόαση ή την έκταση του ελέγχου που ασκεί το Δικαστήριο δεν είναι ειδικές στον τομέα αυτό.

Σχετικά με νομική ισχύ: κάθε φυσικό πρόσωπο που έχει την εξουσία να προσφύγει στο Δικαστήριο μπορεί να παραπέμψει στο διοικητικό δικαστήριο. Η ικανότητα αυτή θα αξιολογηθεί σύμφωνα με τους κανόνες του αστικού δικαίου. Ως εκ τούτου non-emancipated ανηλίκων, καθώς και σχετικά με τα σημαντικότερα πρόσωπα που βρίσκονται «στο πλαίσιο της διασφάλισης της δικαιοσύνης» λόγω των διανοητικών ικανοτήτων ή εκείνων που απορρέουν από ποινικές καταδικές, με αποτέλεσμα την νομική δικαστική απαγόρευση δεν μπορούν να προσφύγουν στο δικαστήριο. Ωστόσο, η διοικητική νομολογία δέχεται ότι ορισμένα πρόσωπα, ενώ είναι ανίκανοι προς δικαιοπραξία σύμφωνα με τον αστικό κώδικα, έχουν την ικανότητα να ασκούν προσφυγή για υπέρβαση εξουσίας κατά των αποφάσεων που επηρεάζουν «τη θεμελιώδη αρχή του δικαιώματος του habeas corpus.»

Νομικών προσώπων ή ομάδων, δύναται να ασκήσει έφεση κατά των μέτρων που επηρεάζουν τα συμφέροντά τους (ύπαρξη, περιορισία, δραστηριότητα, συνθήκες λειτουργίας), καθώς και αίτημα αποζημιώσεως για την υλική και ηθική ζημία που θα έχουν υποστεί. Αλλά μπορούν επίσης να προσφεύγουν στα δικαστήρια για την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των εκπροσωπούμενων, εφόσον ο κανονισμός ή η προσβαλλόμενη πράξη βλάπτει το συλλογικό συμφέρον.

Σε διοικητικές διαφορές, στις ιδιωτικές νομικές διαδικασίες, ο ενάγων φέρει το βάρος της απόδειξης. Ωστόσο, η αρχή αυτή εφαρμόζεται με κάπως διαφορετικό τρόπο σε διοικητικές διαφορές, ιδίως όταν τα αποδεικτικά στοιχεία βρίσκονται στα χέρια της διοίκησης ή, στην περίπτωση της ευθύνης, βάσει της αρχής του τεκμηρίου ο αιτών απαλλάσσεται από την ίδρυση της βλάβης που ισχυρίζεται ο ίδιος και να υποχρεώνει τη διοίκηση να αποδείξει ότι δεν διέπραξε κανένα σφάλμα. Λαμβάνοντας υπόψη ο ανακριτικός χαρακτήρας της διαδικασίας, ο διοικητικός δικαστής, ο οποίος έχει σημαντικές εξουσίες έρευνας, συμβάλλει πράγματι

σημαντικά για τη διερεύνηση των πραγματικών περιστατικών. Εάν χρειάζεται, μπορεί να διατάξει την κοινολόγηση εγγράφων ή να προβεί ο ίδιος σε ορισμένες έρευνες από άμεσα την εξέταση πράξεων ή εγγράφων, μέσω επισκέψεων σε τόπους, παρίστανται στις συνεδριάσεις ή εμπειρογνώμονες.

Το άρθρο L. 6 του κώδικα διοικητικής δικαιοσύνης ορίζει την αρχή ότι «διαδικασία διεξάγεται σε δημόσια ακρόαση».

Ο κανόνας της νομιμότητας έχει διαφορετικές απαιτήσεις όπως ερμηνεύεται και εφαρμόζεται από το διοικητικό δικαστήριο. Συγκεκριμένα, ο κανόνας δεν αποκλείει τις διοικητικές αρχές με την ελευθερία δράσης που επεξηγεί την καλούμενη πλήρη εξουσία να ενεργεί «τους».

Όταν η διοίκηση μπορεί να επιλέξει μεταξύ της έκδοσης απόφασης και να απέχουν από οποιαδήποτε απόφαση ή μεταξύ δύο ή περισσοτέρων αποφάσεων διαφορετικού περιεχομένου αλλά και εντός των ορίων που προβλέπει η νομοθεσία, ο δικαστής δεν είναι πάντα να ελέγχουν τη σκοπιμότητα της επιλογής στην οποία προέβη η διοίκηση.

Επιπλέον, με την επιφύλαξη του κανόνα της νομιμότητας είναι περισσότερο ή λιγότερο αυστηροί ανάλογα με το αν το δικαστικό έλεγχο ως «συνήθους» ελέγχου ή περιορισμένου ελέγχου.» ελέγχου» θα πρέπει να αφορά μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η επίμαχη απόφαση εκδόθηκε κατά την άσκηση διακριτικής ευχέρειας, δηλαδή όταν η νομιμότητα της απόφασης πρέπει να εκτιμηθεί. Στην περίπτωση αυτή, ο διοικητικός δικαστής θα ελέγχει κατά πόσον η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε πλάνη περί τα πράγματα, νομικής πλάνης ή κατάχρησης εξουσίας, αλλά τον έλεγχο των πραγματικών περιστατικών» νομική εκτίμηση επικεντρώνονται αποκλειστικά σε προφανή σφάλματα εκτιμήσεως. Στις συνήθεις περιπτώσεις στις οποίες η απόφαση της διοικήσεως να διέπεται από νομικά κριτήρια και, επομένως, ο δικαστής ασκεί τον συνήθη έλεγχο, όλα τα σφάλματα κατά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών θα πρέπει να ελέγχονται.

Σε ορισμένες περιπτώσεις, ο συνήθης έλεγχος και περιορισμένου ελέγχου ασκούνται σύμφωνα με τους ειδικούς όρους. Ως εκ τούτου, ο περιορισμένος έλεγχος δεν περιλαμβάνουν την αναζήτηση πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως κατά τη λήψη της απόφασης προκύπτει από κρατική διοίκηση όσον αφορά (παράδειγμα κριτικές επιτροπές εξέτασης).

Το Δικαστήριο έχει επίσης αρμοδιότητα να σταθμίσει τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα της διοικητικής απόφασης: Η απόφαση θα ήταν νόμιμη μόνον εφόσον είναι κατάλληλη περιγραφή των πραγματικών περιστατικών.

Οδηγία για την εκτίμηση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων (screening ή απόφαση οριοθέτησης) αποτελεί μέρος της διαδικασίας αδειοδότησης των εγκαταστάσεων που έχουν ταξινομηθεί για την προστασία του περιβάλλοντος. Είναι δυνατόν να υποβληθεί αίτηση ακυρώσεως κατά της εν λόγω άδειας ή έγκρισης του έργου ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων για την έλλειψη ή την ανεπάρκεια της ΕΠΕ [1].#_ftn1 Δεν είναι όμως δυνατό να ενεργεί απευθείας ενώπιον δικαστηρίων κατά της ΕΠΕ.

Οι τελικές άδειες μπορούν να εξετάζονται από τα δικαστήρια. Τους όρους όσον αφορά τα δικαιώματα παράστασης, κανόνες περί αποδείξεως, κανόνες για την ακρόαση ή την έκταση του ελέγχου που ασκεί το Δικαστήριο δεν είναι ειδικές στον τομέα αυτό.

Τα διοικητικά δικαστήρια επανεξετάζουν την τυπική νομιμότητα, αλλά και την ουσιαστική νομιμότητα των διοικητικών αποφάσεων. Τα δικαστήρια μελέτη, το υλικό, τα τεχνικά ευρήματα και τους υπολογισμούς που σχετίζονται με την απόφαση. Η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων ελέγχεται διότι είναι η κύρια πτυχή της εξωτερικής νομιμότητάς της.

Να αποδείξει έννομο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής είναι η κύρια προϋπόθεση που πρέπει να πληρούνται για το παραδεκτό της προσφυγής.

Εκτός από την εξαιρετική περίπτωση κατά την οποία μια δημόσια αρχή διαθέτει νομική σύλληψης που του παρέχει την εξουσία να ενεργεί κατά των μέτρων που θεωρεί ως παράνομη (περιπτώσεις Νομαρχιακής application for judicial review), το συμφέρον που δικαιολογεί την άσκηση του ενδίκου μέσου. Οι τόκοι αυτοί, η ύπαρξη της οποίας εκτιμάται κατά τον χρόνο της προσφυγής, μπορεί να είναι διαφορετικής φύσεως: ηθική ή υλική, ατομικά ή συλλογικά.

Σε όλες τις περιπτώσεις, πρέπει να είναι προσωπική, θεμιτό και σκόπιμο. Η πρώτη από τις προϋποθέσεις αυτές εμποδίζουν ένα άτομο να ενεργεί χωρίς ένταλμα για λογαριασμό άλλου, ή να απαιτήσει μόνον την ιδιότητα του πολίτη, καταναλωτών και εκλεγμένου δημόσιου υπαλλήλου να εναντιωθεί σε πράξη της νομιμότητας. Η αναγκαιότητα ενός προστατευτικού συμφέροντος αντιτίθεται στο γεγονός ότι το ένδικο μέσο αποσκοπεί να διασφαλίσει την παράνομη ή ανήθικη κατάσταση. Τέλος, το καθεστώς από το οποίο ο αναφέρων/Η αναφέρουσα λειτουργεί πρέπει να σχετίζονται με την επίδικη απόφαση. Επιπλέον, το ενδιαφέρον αυτό πρέπει να είναι άμεσο και βέβαιο, ότι είναι άμεσο και οπωσδήποτε ότι θίγονται από την επίδικη απόφαση.

Ο διοικητικός δικαστής εξετάσει τη διαδικαστική νομιμότητα όσο και την ουσιαστική νομιμότητα των αποφάσεων ΟΠΕΡ [2], καθώς και για τη νομιμότητα όλων των διοικητικών αποφάσεων.#_ftn2 Θα πρέπει επίσης να μελετήσουν το υλικό, τα τεχνικά ευρήματα και τους υπολογισμούς και τα έγγραφα ΟΠΕΡ αν τα στοιχεία αυτά θεωρούνται ότι αποτελούν μέρος της απόφασης. Τα δικαστήρια μελέτη, το υλικό, τα τεχνικά ευρήματα και τους υπολογισμούς, όταν θεωρούνται ότι ανήκουν στην απόφαση.

Τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως της διοικητικής απόφασης (προσφυγή για κατάχρηση εξουσίας) ταξινομούνται σε δύο κατηγορίες: Εξωτερική και εσωτερική νομιμότητα.

Τα εξωτερικά μέσα της νομιμότητας σε σχέση με την εφαρμογή του νόμου. αναρμοδιότητα του εκδότη της πράξεως, διαδικαστικής παρατυπίας ή παρατυπία, ελάττωμα (όπως έλλειψη αιτιολογίας

Ανάγκη νομιμότητας των μέσων που συνδέονται με το περιεχόμενο, την ουσία της πράξεως καθώς και πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά ή πλάνη περί το δίκαιο:

- πλάνη περί το δίκαιο: εφαρμογή ενός κανόνα δικαίου που δεν έχει εφαρμογή ή εσφαλμένη ερμηνεία του εφαρμοστέου κανόνα
- πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά: Εσφαλμένος χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όταν ο δικαστής ασκεί περιορισμένο έλεγχο,

και κατάχρησης διαδικασίας ή εξουσίας.

Δεν είναι απαραίτητο να συμμετέχει στη φάση της δημόσιας διαβούλευσης της διαδικασίας ΕΠΕ και ΟΠΕΡ ούτε να προβεί σε σχόλια να έχουν μόνιμη ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων.

Η αίτηση αναιρέσεως για κατάχρηση εξουσίας είναι απολύτως ανοικτή στους διαδίκους, αλλά δεν είναι “actio popularis.» για να μπορούν να έχουν πρόσβαση στη δικαιοσύνη, ο αιτών πρέπει να αιτιολογήσει μια «τόκος» σχετικά με το περιεχόμενο της απόφασης, η οποία είναι, ωστόσο, αρκετά ελεύθερη και εν γένει από τα διοικητικά δικαστήρια. Το ενδιαφέρον αυτό πρέπει να είναι άμεσο, βέβαιο και πραγματικό.

Η εξουσία της λήψης ασφαλιστικών μέτρων είναι διαθέσιμος για τα διοικητικά δικαστήρια σε όλα τα θέματα.

Για πολύ καιρό, ο διοικητικός δικαστής αρνήθηκε να απευθύνει διαταγές στη διοίκηση, περιλαμβανομένης και της εκτέλεσης των αποφάσεων που το αφορούν. Η μόνη λύση στην οποία μπορεί να προσφύγει ο δικαιούχος της απόφασης ήταν να δρομολογηθεί μια νέα προσφυγή κατά της αδράνειας της διοικήσεως. Τον Φεβρουάριο του 8, ο νόμος του 1995, παρέχει στα διοικητικά δικαστήρια τη δυνατότητα να αντιμετωπίσουν διαταγές στη διοίκηση να λάβει τη λήψη μέτρων αναγκαστικής εκτελέσεως σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση ή να αποφανθεί εκ νέου, σύμφωνα με έναν προκαθορισμένο χρονοδιάγραμμα.

Ως προς αυτό, θα πρέπει να υποβάλει στο Δικαστήριο με ειδική αίτηση για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων. Πρόσωπα δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου οργανισμούς που είναι αρμόδιοι για τη διαχείριση της δημόσιας υπηρεσίας υπόκεινται στη διαταγή.

Η εξουσία δικαστικής εντολής αντισταθμίζεται με μια πιθανή κύρωση. Η κύρωση αυτή πρέπει να ζητηθεί μόνο ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, το οποίο μπορεί να προφέρει αυτόματα και, επιπλέον, έχει και την υποστήριξη των εξής ειδικευμένο τμήμα αρμόδιο για την εκτέλεση των αποφάσεων της Επιτροπής.

Σχετικά με την κατάταξη των εγκαταστάσεων για την προστασία του περιβάλλοντος, ο διοικητικός δικαστής έχει την εξουσία λήψεως μέτρων κατά του νομάρχη. Μπορεί να επιθυμούν να θέσουν σε εφαρμογή τα μέτρα που κρίνει απαραίτητα.

V. Πρόσβαση στη δικαιοσύνη κατά πράξεων ή παραλείψεων

Είναι δυνατόν να υποβληθεί καταγγελία απευθείας προσφυγή κατά ιδιωτών ή ιδιωτικές εταιρείες ενώπιον τακτικών πολιτικών δικαστηρίων και ποινικών δικαστηρίων. Τα ποινικά δικαστήρια μπορεί να επιβάλει πρόστιμο στον ιδιώτη (υπάρχει επίσης δυνατότητα για ένα άτομο που καταδικάστηκε σε φυλάκιση), όταν προκάλεσε περιβαλλοντική ζημία. Αυτό θα καταστεί δυνατό μόνον εφόσον η καταδίκη έχει ήδη ποινικοποιηθεί βάσει του νόμου. Δεν υπάρχει γενική καταδίκη για περιβαλλοντικά θέματα, τόσο ο ποινικός δικαστές μπορούν να ανατρέχουν στις απαριθμούμενες γραπτό κατάλογο του ποινικού κώδικα. Οι ειρηνοδίκες είναι δυνατόν πρόταση άτομα ή ιδιωτικές επιχειρήσεις προκειμένου να αντισταθμιστεί η περιβαλλοντική ζημία όταν πληρούνται τρεις προϋποθέσεις:

- (1) ο δημιουργός φέρει την ευθύνη για τις ζημιές αυτές,
- (2) η δράση προκάλεσε επανορθώσιμη βλάβη,
- (3) και υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της ενέργειας και της ζημίας.

Ορισμένα καθεστώτα ευθύνης του αστικού δικαίου μπορεί να οδηγήσει σε υποχρέωση, ακόμη και ελλείψει πταίσματος (ευθύνη εξ αλλοτρίας πράξεως ή για άλλους, ή λόγω ελαττωματικών προϊόντων). Ο φορέας εκμετάλλευσης της εγκατάστασης μπορεί επίσης να διαταχθεί να καθαρίσει το μολυσμένο χώρο (αποκατάσταση).

Απαιτήσεις για την προστασία του περιβάλλοντος μπορούν να υποβληθούν στα διοικητικά δικαστήρια απευθείας κατά δημοσίων φορέων (το κράτος ή οι τοπικές δημόσιες αρχές). Τα εν λόγω ένδικα μέσα επιτρέπουν τα διοικητικά δικαστήρια για την ακύρωση παράνομων διοικητικών αποφάσεων (π.χ. για άδειες), να επιβάλει νέες απαιτήσεις για τις ιδιωτικές επιχειρήσεις προκειμένου να

βελτιώσουν την προστασία του περιβάλλοντος, ή την ευθύνη του κράτους και τις τοπικές δημόσιες αρχές. Η ευθύνη αυτή είναι πλέον συχνά αναζήτησε σε περίπτωση διαπιστωθείσας ατέλειες στις εξουσία ελέγχου που διαχειρίζονται οι δημόσιοι φορείς. Άλλα τα παραδείγματα είναι σπάνια. Το Συμβούλιο της Επικρατείας ενίοτε συμμαρξίζει την ευθύνη μεταξύ του κράτους και του Δήμου (βλ. για παράδειγμα: CE, 2007 Ιουλίου 13, Δήμος Taverny, αριθ. 293210). Ο νόμος της 1 Αυγούστου 2008 που δημοσιεύθηκε για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21 Απριλίου 2004 δεν δημιούργησε αρχή της επικουρικής ευθύνης του κράτους σε περίπτωση αδυναμίας για την εφαρμογή της αρχής «ο ρυπαίνων πληρώνει».

Το άρθρο L. 165-2 του περιβαλλοντικού κώδικα, που απορρέει από τον νόμο αριθ. 2008-757 της 1 Αυγούστου 2008, υπό την προϋπόθεση η παρέμβαση του διατάγματος ορίζουν τις αρμόδιες αρχές για ζητήματα περιβαλλοντικής ευθύνης. Διάταγμα αριθ. 2009-496 της 30 Απριλίου 2009 όρισε διάφορες αρχές εντός του κράτους, ανάλογα με το είδος των έργων, σχεδίων και προγραμμάτων: Ο Υπουργός Περιβάλλοντος, το Γενικό Συμβούλιο του περιβάλλοντος και της βιώσιμης ανάπτυξης, ο νομάρχης της περιοχής, συντονιστής, νομάρχης ή άλλο θαλάσσιο νομάρχη (για θαλάσσιες περιοχές).

Δεν υπάρχουν ειδικοί κανόνες σχετικά με τα αιτήματα για ανάληψη δράσης σε θέματα περιβάλλοντος. Αρμοδιότητα του κράτους δεν μπορεί να ζητηθεί απευθείας ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων. Η προσφυγή στη δικαιοσύνη αποτελεί πάντα προσφυγή κατά της ρητής ή σιωπηρής απόρριψης από το κράτος ή από μια θετική απάντηση θεωρηθεί ανεπαρκής.

Δεν υπάρχουν ειδικοί κανόνες σχετικά με τις προϋποθέσεις της δικαστικής εξέτασης όσον αφορά θέματα περιβαλλοντικής ευθύνης στο γαλλικό δίκαιο. Οι δικηγόροι πρέπει να αναφέρεται στις γενικές αρχές της ευθύνης του κράτους. Διοικητικών δικαστών μπορεί να αναιρεί την απόρριψη της αγωγής και να καταδικάσει το κράτος εάν (1) η ευθύνη για τη ζημία, (2) αν η δράση (ή η έλλειψη δράσης) έχει προκαλέσει τις περισσότερες φορές επαναρθώσιμη βλάβη, και (3) υπάρχει αιτιώδης συνάφεια.

Όταν μια παράνομη διοικητική απόφαση για περιβαλλοντικά θέματα ακυρώνεται, τα διοικητικά δικαστήρια θα πρέπει, κατόπιν σχετικού αιτήματος του αιτούντος, να απαιτεί από τις αρμόδιες δημόσιες αρχές να συναγάγουν τις συνέπειες της εν λόγω ακύρωσης.

Υπάρχουν διάφορα καθεστώτα περιβαλλοντικής ευθύνης. Κάθε μία από αυτές βασίζεται σε ειδικούς όρους. Ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, η αρμοδιότητα της αρχής «ο ρυπαίνων μπορεί να ζητείται βάσει του κανονισμού «IPPC» (αστικής ευθύνης του φορέα εκμετάλλευσης), τους κανόνες σχετικά με τη διαχείριση των αποβλήτων (τον κάτοχο), ή το ειδικό καθεστώς που θεσπίστηκε με το νόμο της 1 Αυγούστου 2008. Ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, περιβαλλοντικές ζημιές μπορούν να αντισταθμιστούν με βάση τα κοινά καθεστώτα αστικής ευθύνης (για πειθαρχικούς λόγους, αμέλειας, και σε ορισμένες περιπτώσεις χωρίς υπαιτιότητα) ή ειδικά καθήκοντα (μη φυσιολογικές διαταραχές γειτονίας, ζημιών που προκαλούνται από ορισμένες μορφές ρύπανσης: Υδρογονάνθρακες και των πυρηνικών εγκαταστάσεων). Τα ποινικά δικαστήρια μπορούν να τιμωρηθούν για περιβαλλοντικές ζημιές που έχουν ήδη ποινικοποιηθεί (εξετάζει επίσης απάντηση αριθμός ένας).

VI άλλα μέσα πρόσβασης στη δικαιοσύνη

Όλες οι γενικές δικαστικές διαδικασίες, διοικητικές, αστικές ή ποινικές ενδέχεται να επιβληθούν σε θέματα περιβάλλοντος. Δεν υπάρχουν άλλοι ειδικοί κανόνες στον τομέα αυτό.

Δεν υπάρχουν ειδικές δημόσιες αρχές που είναι υπεύθυνες για τη διασφάλιση της πρόσβασης στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα. Ο Διαμεσολαβητής και οι εισαγγελείς όσο και όλες τις χώρες μπορεί να παρέμβει στον τομέα του δικαίου του περιβάλλοντος.

Ο Διαμεσολαβητής δημιουργήθηκε με τον νόμο της 3 Ιανουαρίου 1973, σχετικά με το υπόδειγμα του σουηδού διαμεσολαβητή. Πρόκειται για ανεξάρτητη διοικητική αρχή» αρμόδια για τη βελτίωση των σχέσεων μεταξύ των πολιτών και των δημόσιων διοικήσεων. Ο Συνήγορος του Πολίτη παρεμβαίνει σε διαφορές μεταξύ πολιτών και δημόσιων αρχών. Είναι αρμόδια να προτείνει λύσεις με σκοπό τη φιλική επίλυση των διαφορών. Η αρχή αυτή έχει αλλάξει την επωνυμία του από 2011 Μαρτίου 31, σήμερα ονομάζεται «Υπεράσπιση των δικαιωμάτων».

Ο εισαγγελέας της Δημοκρατίας (Procureur de la République) είναι ο δικαστής που είναι υπεύθυνος για την καθοδήγηση της «δημόσιας δράσης» που εμπíπτουν στην αρμοδιότητα του «Tribunal de Grande Instance («TGI»), οι κύριες αστικές και ποινικές δικαστικές στον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας. Οι εισαγγελείς τελούν υπό την εποπτεία του Υπουργού Δικαιοσύνης. Τα καθήκοντα των εισαγγελέων ασκείται κυρίως σε ποινικές υποθέσεις. Είναι υπεύθυνος σύμφωνα με την αρχή των εισαγγελικών διακριτική ευχέρεια για τη δίωξη των δραστών ή όχι (και για περιβαλλοντικά θέματα).

Όταν ένα ποινικό αδίκημα σχετικά με το περιβάλλον, η άσκηση ποινικής δίωξης από ιδιώτη είναι διαθέσιμες.

Υπάρχουν δύο δυνατότητες προσφυγών ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων σε περιπτώσεις της διοικητικής η αδράνεια ή η ανάληψη ακατάλληλης δράσης:

- Η προσφυγή ακυρώσεως κατά μιας παράνομης διοικητικής απόφασης: έκκληση για «κατάχρηση εξουσίας».

- Η αγωγή αποζημίωσης κατά της δημόσιας αρχής, εφόσον αποδεικνύεται ότι η αδράνεια ή τα ακατάλληλα μέτρα προκάλεσε ζημιά.

VII νομικό καθεστώς

Το άρθρο 31 του κώδικα πολιτικής δικονομίας αναγνωρίζει ενεργητική νομιμοποίηση σε όσους έχουν συμφέρον και το κύρος του. Ο ενάγων πρέπει να αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον που προστατεύεται από τον νόμο, και προσωπικό και άμεσο συμφέρον («κανείς δεν ισχυρίζεται με συνήγορος»). Επίσης, ο νόμος επιτρέπει στα νομικά πρόσωπα· συμπεριλαμβανομένων των ενώσεων· ΜΚΟ· και επαγγελματική, νομικά, οργανώσεις για την προστασία των κοινών συμφερόντων των μελών τους. Το συμφέρον να προσφύγουν σε δικαστήριο πρέπει να είναι γαγενημένο και ενεστώς, αλλά τα δικαστήρια έχουν αναγνωρίσει το παραδεκτό προσφυγών με την στο μελλοντικό ή αβέβαιο.

Οι εν λόγω έννοιες αστικού δικαίου στο πλαίσιο της νομολογίας των διοικητικών δικαστηρίων με πραγματιστικό και ευρείας ερμηνείας. Η «αίτηση αναιρέσεως για κατάχρηση εξουσίας» είναι τελείως ανοικτή έναντι οποιασδήποτε διοικητικής απόφασης, αλλά η ποιότητα ζωής του πολίτη δεν αρκεί για να ενεργήσει: δεν είναι «actio popularis.» για να μπορούν να ασκούν, οι ενάγοντες πρέπει να δικαιολογήσετε την ύπαρξη συμφέροντος για την ανάθεση «έννομο συμφέρον», αυτό είναι άμεσο, βέβαιο, και τρέχουσα (CE, 21 décembre 1906, Union des propriétaires et des Contribuables» du district de La Croix — seguey — Tivoli, Recueil Lebon, σ. 962 — CE, 1906 Δεκεμβρίου 21, Ένωση πλοιοκτητών και των φορολογουμένων της περιφέρειας cross-seguey — Tivoli, Recueil Lebon, σελίδα 962).

Οι εν λόγω αρχές ισχύουν για όλους τους αιτούντες: φυσικά πρόσωπα, νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, γαλλικά ή αλλοδαπά, ενώσεις, ΜΚΟ κλπ.

Δεν υπάρχει μηχανισμός «actio popularis» στη Γαλλία.

Ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να παρέμβει σε διαδικασία ενώπιον δικαστικής αρχής, ούτε να αμφισβητήσει το βάσιμο μιας δικαστικής απόφασης. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής μπορεί να απευθύνει διαταγές στις δημόσιες αρχές, εφόσον αρνηθεί να εκτελέσει μια δικαστική απόφαση υπέρ του αιτούντος.

Οι εισαγγελείς δεν έχουν κανένα συμφέρον να ασκήσει προσφυγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων. Μπορούν να συμμετέχουν μόνο σε ποινικές υποθέσεις.

Όλοι οι άλλοι δημόσιοι οργανισμοί έχουν έννομο συμφέρον να ενεργούν ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, όταν έχουν συμφέρον να ζητήσουν ή να αμυνθεί.

Δεν υπάρχουν ειδικοί κανόνες ΕΠΕ και ΟΠΕΡ όσον αφορά την ικανότητα διαδίκου φυσικών προσώπων/ΜΚΟ και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα.

VIII Νομική εκπροσώπηση

Ενώπιον του πρωτοβάθμιου διοικητικού δικαστηρίου (άρθρο R. 431-2 του κώδικα διοικητικής δικαιοσύνης), επιβάλλεται η εκπροσώπηση από νομικό παραστάτη στο πεδίο της πλήρους δικαιοδοσίας: Κατ' ουσίαν, νομισματικής ή συμβατικές διαφορές. Οι άλλες διαφορές εξαιρούνται σιωπηρά από την αρχή της υποχρεωτικής εκπροσώπησης. Ενώπιον των διοικητικών εφετείων (άρθρο R. 811-7 του κώδικα διοικητικής δικαιοσύνης), η υποχρέωση του νομικού συμβούλου του κράτους είναι (μόνο εξαιρέσεις: αμφισβητείται καθ' υπέρβαση εξουσίας σε σχέση με την παροχή δημόσιας υπηρεσίας) και αμφισβήτησε τις τροχιαίες παραβάσεις οδικής κυκλοφορίας.

Ενώπιον των πρωτοβάθμιων δικαστηρίων καθώς και ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου, το κράτος μέλος απαλλάσσεται από τον δικηγόρο.

Ο κανόνας περί υποχρεωτικής εκπροσώπησης είναι ευρύτερο ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας: Αυτός είναι ο κανόνας στο Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο (εκτός από ορισμένες περιπτώσεις όπως οι διαφορές των κοινωνικών παροχών). Όσον αφορά υπέρβαση εξουσίας σε πρώτο και τελευταίο βαθμό, η παρουσία συνηγόρου δεν είναι υποχρεωτική.

Η απουσία του δικηγόρου έχει νομιμοποιηθεί από το απαράδεκτο του αιτήματος αυτού, μετά από μια αποτυχία της τακτοποίησης.

Η περιβαλλοντική νομοθεσία αποτελεί μία από τις ενδείξεις της εξειδίκευσης σε χρήση στο επάγγελμα του δικηγόρου (διάταγμα της 28 Δεκεμβρίου 2011, Επίσημη Γαλλική Εφημερίδα αριθ. 0301 του Δεκεμβρίου 29, 2011, σελίδα 22577). Ο δικτυακός τόπος του κάθε δικηγορικού συλλόγου περιλαμβάνει κατάλογο δικηγόρων που ειδικεύονται στο θέμα αυτό. Κάθε περιβαλλοντική ένωση μπορούν να ενεργούν εξ ονόματος του μεμονωμένου θύματα προκαταλήψεων, όταν έλαβε την εντολή να το πράξουν. Μπορεί επίσης να λειτουργήσει κατά οιασδήποτε διοικητικής απόφασης που ενδέχεται να έχει αρνητικές επιπτώσεις στο περιβάλλον.

IX αποδεικτικά στοιχεία

Σε διοικητικές διαφορές, στις ιδιωτικές νομικές διαδικασίες, το βάρος της απόδειξης φέρει ο ενάγων. Ωστόσο, η Αρχή θεωρεί ότι ο μετριασμός σε διοικητικές διαφορές, ιδίως όταν τα αποδεικτικά στοιχεία βρίσκονται στα χέρια της διοίκησης ή, όσον αφορά την ευθύνη, στην περίπτωση που ο αναφέρων τεκμήρια σχετικά με την εξαίρεση από την ίδρυση του ππαισματος, υποστηρίζει και υποχρεώνει τη διοίκηση να αποδείξει ότι δεν διέπραξε κανένα σφάλμα.

Λαμβάνοντας υπόψη ο ανακριτικός χαρακτήρας της διαδικασίας, ο διοικητικός δικαστής, ο οποίος έχει σημαντικές εξουσίες διερεύνησης συμβάλλει πράγματι σημαντικά για τη διερεύνηση των πραγματικών περιστατικών. Εάν χρειαστεί, μπορεί να επιβάλλει την ανακοίνωση των εγγράφων που τον αφορούν ή να προβούν σε ορισμένες έρευνες από άμεσα την εξέταση πράξεων ή εγγράφων, μέσω επισκέψεων σε τόπους, παρίστανται στις συνεδριάσεις ή εμπειρογνώμονες.

Οι διάδικοι μπορούν να υποβάλουν νέα αποδεικτικά στοιχεία. Αλλά η διαδικασία που εφαρμόζεται σε διοικητικά δικαστήρια είναι τα αποκαλούμενα «ανακριτικό»: Αυτό σημαίνει ότι ο δικαστής είναι κύριος της διαδικασίας. Ανακοινώνει τα επιχειρήματα που προέβησαν οι διάδικοι. Επίσης, μπορεί να απαιτήσει από τους μετέχοντες στη διαδικασία να προσκομίσει νέα έγγραφα για την απόδειξη των πραγματικών περιστατικών. Μπορεί επίσης να διατάξει τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης.

Η διαδικασία σε διοικητικά δικαστήρια είναι διαφορετικές από εκείνες ενώπιον των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων. Ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων τα μέρη διεξάγει τη δίκη, θα μπορούσε να ζητήσει από τον δικαστή να διατάξει τη διενέργεια έρευνας, πραγματογνωμοσύνης. Ο διοικητικός δικαστής δεν δεσμεύεται από το αίτημα των μερών: Δεν είναι υποχρεωτικό να προσφύγει στην εμπειρογνωμοσύνη όταν ζητείται από ένα μέρος, εάν ο δικαστής κρίνει ότι τα έγγραφα της περίπτωσης επαρκούν για να αποτελέσουν μια καταδικαστική απόφαση. Ωστόσο, μπορεί να διατάξει τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, ακόμη και σε περίπτωση που δεν υπάρχει τέτοιο αίτημα εκφράζεται από τα συμβαλλόμενα μέρη.

Ο δικαστής δεν δεσμεύεται από το αποτέλεσμα ενός εμπειρογνώμονα. Πρέπει να αξιολογείται πάντοτε στις μελέτες με κριτική ματιά. Η λύση μπορεί να βασίζεται σε άλλα στοιχεία της υπόθεσης που αμφισβητούν τα συμπεράσματα της εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης. Η παλαιά αρχή έχει προβλέψει ρητά από το άρθρο 22 του νόμου της 1889ής Ιουλίου 22, εφαρμόζεται σε διοικητικά δικαστήρια και νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας.

X Τα ασφαλιστικά μέτρα

Σύμφωνα με τη νομολογία, η αρχή της άμεσης εκτέλεσης των διοικητικών αποφάσεων αποτελεί θεμελιώδη κανόνα δημοσίου δικαίου (CE, Ass., 2 juillet 1982, Huglo et autres). Ως εκ τούτου, οι διοικητικές αποφάσεις μπορούν να εκτελούνται άμεσα, ακόμη και στο Δικαστήριο. Η κλασική αγωγή που κατατίθεται στο δικαστήριο κατά των αποφάσεων αυτών δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Υπάρχουν ορισμένες εξαιρέσεις, κυρίως στον τομέα της μετανάστευσης ή φορολογικού δικαίου, αλλά όχι σε περιβαλλοντικά θέματα.

Υπάρχει δυνατότητα για προσωρινά μέτρα κατά διοικητικών αποφάσεων σε διοικητικές δικαστικές διαδικασίες για περιβαλλοντικά θέματα, όπως ισχύει σε όλες τις υποθέσεις. Αυτή η δυνατότητα δεν υπάρχει ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων κατά πράξεων ή παραλείψεων των ιδιωτών τρίτων μερών. Αλλά αυτή η προσέγγιση μπορεί να εφαρμοστεί στα τακτικά πολιτικά δικαστήρια («généraliste politique»).

Σε επείγουσες περιπτώσεις, η προσωρινή αναστολή της εκτέλεσης επιτρέπει την αναστολή της εκτέλεσης μιας διοικητικής απόφασης, μέχρις ότου ο δικαστής έχει αποφανθεί επί της νομιμότητας της εν λόγω απόφασης. Ο αναφέρων πρέπει να καταδεικνύουν την επείγουσα φύση της υπόθεσης και ότι υπάρχουν σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με τη νομιμότητα της απόφασης προκειμένου ο δικαστής να αποφανθεί επί ενός προσωρινού μέτρου εντός ολίγων ημερών.

Είναι δυνατό να προσβάλει την απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου που αφορά τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων. Το ένδικο μέσο πρέπει να ασκηθεί απευθείας στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

XI δαπάνες

Τα δικαστικά έξοδα συμπεριλαμβάνουν τα τέλη και τις αμοιβές των δικηγόρων.

- Οι δικαστικές δαπάνες ορίζονται στο τμήμα 695 του κώδικα πολιτικής δικονομίας. Τα εν λόγω έξοδα ρυθμίζονται ή *tariffed* επιβαρύνσεις:
 - Η αμοιβή του δικαστικού επιμελητή (ο νόμος ορίζει ότι πράξεις που εισήγαγαν τη δίκη και οι αποφάσεις αποστέλλονται επίσης στον ανακόπτοντα μέσω δικαστικού επιμελητή).
 - Τα τέλη που αποκαλούνται «*postulation* και *υποστήριξης*» (διάταγμα αριθ. 72-784, της 1972ής Αυγούστου 25, και αναθεωρήθηκαν το 1975) οι οποίες διαιρούνται σε ένα «κατ' αποκοπήν τέλος» ανάλογα με τη φύση της δοκιμής και μια «ανάλογου συμφέροντος» που υπολογίζεται για τις δημοσιονομικές επιπτώσεις της δίκης.
 - και η «αμοιβές εμπειρογνομόνων».

Δεν υπάρχουν ούτε δαπάνες την αμοιβή του δικαστικού επιμελητή postulation στα διοικητικά δικαστήρια.

- Οι δικηγορικές αμοιβές. Τα τέλη αυτά ονομάζονται «μη ανακτήσιμες», επειδή δεν είναι δυνατή η επιστροφή (επιστροφή), δεδομένου ότι δεν πρόκειται για νομική υποχρέωση.»

Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο δικηγόρος στο πλαίσιο της εκτέλεσης της αποστολής του εξ ονόματος του πελάτη του: φορολογικά επισημίματα για τέλη καταχώρησης, τα δικαιώματα υπεράσπισης, τα δικαιώματα δημοσιότητας, αμοιβές εμπειρογνομόνων, αμοιβές, κλπ.

Είχε καταργηθεί το τέλος χαρτοσήμου για τις αιτήσεις που έχουν καταγραφεί από τον Ιανουάριο του 1, 2004. Αλλά, από την 1 Οκτωβρίου 2011, κάθε πρόσωπο που επιδιώκει να καταβάλει τέλη χαρτοσήμου ύψους 35 EUR. Το ποσό αυτό καταβάλλεται σε κάθε επίπεδο της διαδικασίας: Το Πρωτοδικείο, έφεση, αναίρεση.

Οι αμοιβές των δικηγόρων καθορίζονται ελεύθερα μεταξύ των μερών και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους: δεν είναι δυνατόν να γίνει μια εκτίμηση.

Τα έξοδα ενός εμπειρογνώμονα στο δικαστήριο καθορίζονται από τον δικαστή. Για παράδειγμα, το 2009, το τακτικό δικαστήριο προσφυγών και του διοικητικού εφετείου της Caen πρότεινε να εφαρμόζεται το ακόλουθο χρονοδιάγραμμα:

- Τέλη για τον εμπειρογνώμονα: 90 EUR για μία ώρα σε 180 και μετά ανάλογα με την πολυπλοκότητα της υπόθεσης.
- Δακτυλογράφηση 7 EUR ανά σελίδα.
- Αντίγραφο: 0,42 EUR ανά σελίδα, στα 1,5 EUR για ένα έγχρωμο αντίγραφο.
- Τα έγγραφα είναι διαθέσιμα σε CD: 20 EUR.
- Ταχυδρομικές υπηρεσίες: Σύμφωνα με ταχυδρομικά τέλη.
- Fee-kilometer: 0.60 έως 0.80/km.
- Τα οδοιπορικά, ξενοδοχεία, γεύματα: Σύμφωνα με δικαιολογητικά.

<http://www.upem.org/documents/coutjud.html>

Το κόστος της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων/προσωρινών μέτρων είναι η ίδια με τη διαφορά της κύριας δίκης.

Τα δικαστικά έξοδα καταβάλλονται συνήθως από τον ηττηθέντα διάδικο. Δυνάμει του άρθρου L. 761-1 του κώδικα διοικητικής δικαιοσύνης: «σε όλες τις περιπτώσεις, ο ηττηθείς διάδικος οφείλει να καταβάλει στον αντισυμβαλλόμενο το ποσό που προσδιορίζεται από το Δικαστήριο σε σχέση με τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν. Ο δικαστής λαμβάνει υπόψη την επιείκεια ή η οικονομική κατάσταση του καταδικασθέντος προσώπου. Μάλιστα, για λόγους αυτόματα με βάση παρόμοιες εκτιμήσεις, διαπιστώνεται ότι δεν συντρέχει λόγος να καταδικάσουν.». Ωστόσο, τα διοικητικά δικαστήρια έχουν συνήθως ως αποτέλεσμα να περιορίζουν το κόστος που πρέπει να καταβληθεί σε μερικές χιλιάδες ευρώ.

XII μηχανισμοί οικονομικής συνδρομής

Δεν υπάρχουν συγκεκριμένοι κανόνες όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας για περιβαλλοντικά θέματα. Υπάρχει μία μόνο φορολογική ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων. Ο νόμος της 29 Ιουλίου 2011 θέσπισε ένα ειδικό φόρο των 35 EUR που πρέπει να καταβληθεί κατά την υποβολή, διαδικασίας ενώπιον δικαστηρίου (διοικητικές ή άλλες). Ο φόρος αυτός συνιστά προϋπόθεση του παραδεκτού της προσφυγής. Οι δικαιούχοι του ευεργετήματος πενίας δεν υπόκεινται στον εν λόγω φόρο (σε απάντηση στην ερώτηση αριθ. 2).

Υπάρχει «Νομική συνδρομή» στη Γαλλία. Το ισχύον νομικό καθεστώς ενισχύσεων διέπεται από το νόμο περί νομικής συνδρομής (αριθ. 91-647 της 10 Ιουλίου 1991), και το διάταγμα αριθ. 91-1266 της 18 Δεκεμβρίου 1991. Καλύπτει:

- Νομικής αρωγής: Χρηματοδοτική ενίσχυση για τις δικαστικές και εξωδικαστικές διαδικασίες διευθέτησης·
- Ενισχύσεις για τις αμοιβές των δικηγόρων που είναι διαθέσιμες στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας αντί της δίωξης (ο ποινικός συμβιβασμός και η ποινική μεσολάβηση), για τη νομική συνδρομή για εκείνα που κρατούνται από τις αστυνομικές αρχές, και για τις πειθαρχικές διαδικασίες στις φυλακές·
- Πρόσβαση στη νομοθεσία (ενημέρωση, καθοδήγηση, δωρεάν νομικές συμβουλές). Νομικής συνδρομής παρέχει στον αποδέκτη για δωρεάν βοήθεια από δικηγόρο ή άλλο επαγγελματία νομικό (ανουέ, του συμβολαιογράφου, του δικαστικού επιμελητή, εκπλειστηριαστή, κ.λπ.) και για την απαλλαγή από τα δικαστικά έξοδα.

Νομική συνδρομή χορηγείται επίσης σε περιβαλλοντικές υποθέσεις, χωρίς καμία ειδική ρύθμιση.

Νομική συνδρομή είναι με την επιφύλαξη των απαιτήσεων σε πόρους, την ιθαγένεια, την κατοικία και το παραδεκτό. Μπορείτε να λάβετε νομική συνδρομή εάν ο μέσος όρος των συνδυασμένων πόρων για το προηγούμενο ημερολογιακό έτος δεν υπερβαίνει ορισμένο κατώτατο όριο το οποίο καθορίζεται από τον νόμο κάθε έτος. Δικαιούστε νομική συνδρομή εάν είστε Γάλλος υπήκοος ή πολίτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνήθως ή αλλοδαπός που διαμένει νόμιμα στη Γαλλία. Της συνήθους και νόμιμης διαμονής στη Γαλλία υποχρεούται καταρχήν. Το ευεργέτημα πενίας παρέχεται αν η προσφυγή δεν είναι προδήλως απαράδεκτη ή στερείται ουσίας. Οι εν λόγω όροι ισχύουν επίσης σε ΜΚΟ.

Η πλειονότητα των συνδικαλιστικών οργανώσεων και ΜΚΟ καταναλωτών προσφέρουν δωρεάν νομική υποστήριξη εκ μέρους των δικηγόρων στα μέλη τους. Οι περισσότεροι δικηγόροι προσφέρουν επίσης ελεύθερη αρχική συνέντευξη. Δεν υπάρχουν ειδικές πρακτικές σε θέματα περιβάλλοντος.

Κέντρα παροχής νομικών συμβουλών που είναι εντελώς νέες οργανώσεις στη Γαλλία. Επί του παρόντος υπάρχουν 4 κέντρα στη Γαλλία, δύο για το αστικό δίκαιο και δύο για τα ανθρώπινα δικαιώματα (La Maison du droit του Πανεπιστημίου Paris II· http://www.u-paris2.fr/63247158/0/fiche___pagelibre/&RH=ORGA_ETUDES· Το δίκαιο κλινική του πανεπιστημίου της Tours· [H νομοθεσία περί θεμελιωδών δικαιωμάτων κλινική του Πανεπιστημίου της Caen](#)· [Δίκαιο EUCLID, την κλινική του πανεπιστημίου Paris Ouest Nanterre](#)). Κανένας από αυτούς δεν ασχολούνται με περιβαλλοντικές υποθέσεις.

Υπάρχουν επίσης όλο και πιο εξειδικευμένων δικηγόρων στο περιβαλλοντικό δίκαιο και πολλές ΜΚΟ για την υπεράσπιση του περιβάλλοντος στη Γαλλία. Ορισμένα από τα είδη αυτά αναγνωρίζονται ως υπηρεσίες κοινής ωφελείας από το κράτος όπως η Γαλλία χαρακτήρα Περιβάλλοντος (FNE), η οποία είναι η γαλλική ομοσπονδία των ενώσεων για την προστασία της φύσεως και του περιβάλλοντος. Συγκεντρώνει 3,000 ΜΚΟ (σε γεωγραφική ή θεματική βάση).

XIII επικαιρότητα

Υπάρχει αρχή ότι μια αρνητική απόφαση implicite συμβαίνει όταν η διοίκηση δεν απαντήσει εντός διμήνου σε αίτηση που υποβάλλεται από αιτούντα (άρθρο 21 του νόμου της 2000 Απριλίου 12).

Σε αρκετούς τομείς, η νομοθεσία θεσπίστηκε καθεστώς σιωπηρής αποδοχής. Η σιωπή της διοίκησης, εν συνεχεία, προκαλεί την εμφάνιση μιας σιωπηρής αποδοχής, εντός της προθεσμίας που τάσσεται από τον νόμο. Εκτός από την παρούσα υπόθεση, η ευθύνη δημόσιας αρχής μπορεί να διαταχθεί από τα διοικητικά δικαστήρια, όταν έχει αποδειχθεί ότι η εν λόγω καθυστέρηση δεν είναι φυσιολογική και έχει προκαλέσει ζημία στον ενάγοντα.

Δεν υπάρχουν ειδικές προθεσμίες που ορίζει ο νόμος για τις δικαστικές διαδικασίες σε περιβαλλοντικά θέματα.

Θα πρέπει επίσης να γίνει διάκριση μεταξύ της διαδικασίας επί της ουσίας και των διαδικασιών έκτακτης ανάγκης.

Στην περίπτωση της διαδικασίας επί της ουσίας, ο στόχος που έθεσε το Κοινοβούλιο στα διοικητικά δικαστήρια, σε οποιοδήποτε επίπεδο (Πρωτοδικείο, Εφετείο και το Ακυρωτικό Δικαστήριο), στο παράρτημα του ετήσιου νόμου περί κρατικού προϋπολογισμού, αποφαίνεται εντός μέγιστης περιόδου ενός έτους.

Στην περίπτωση της επείγουσας διαδικασίας, η δικαστική απόφαση προέρχεται συνήθως εντός μιας εβδομάδας σε ένα μήνα κατ' ανώτατο όριο, μερικές φορές 2 ή 3 ημερών.

Δεν υπάρχει νομικώς καθορισμένη προθεσμία για την εκδίκαση της υπόθεσης επί της ουσίας. Ωστόσο υπάρχουν όρια για την επείγουσα διαδικασία: Για παράδειγμα, όταν πρόκειται για διαδικασία σχετικά με μια απειλή για τις θεμελιώδεις ελευθερίες, ο δικαστής λαμβάνει την απόφασή του εντός 48 ωρών.

Μια σημαντική αρχή που έχει εκδοθεί από νομολογία που πραγματοποιήθηκαν το 2002. «Οι διάδικοι έχουν δικαίωμα να λάβουν αιτήματα κρίνονται εντός εύλογου χρονικού διαστήματος βάσει της αρχής που εκδίδεται από το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ. Η παραβίαση της υποχρέωσης αυτής δεν επηρεάζει το κύρος της δικαστικής απόφασης. Όταν όμως το δικαίωμα να λαμβάνουν μια δικαστική απόφαση εντός εύλογου προθεσμίας έχει προκαλέσει ζημία, μπορούν να ζητήσουν αποζημίωση για τη ζημία «λόγω της ακατάλληλης διαχείρισης των διοικητικών δικαστηρίων». Παραπομπή: Conseil d'Etat Assemblée, 28 juin 2002, και Mageira garde des Sceaux contre M., αριθ. 239575. [http://www.legifrance.gouv.fr/affichJuriAdmin.do?](http://www.legifrance.gouv.fr/affichJuriAdmin.do?oldAction=rechJuriAdmin&idTexte=CETATEXT000008099419&fastReqlid=109660118&fastPos=7...)

[oldAction=rechJuriAdmin&idTexte=CETATEXT000008099419&fastReqlid=109660118&fastPos=7...](http://www.legifrance.gouv.fr/affichJuriAdmin.do?oldAction=rechJuriAdmin&idTexte=CETATEXT000008099419&fastReqlid=109660118&fastPos=7...)

[&fastpos = 7](#)

XIV άλλα θέματα

Προσφυγή ακυρώσεως κατά των διοικητικών αποφάσεων είναι παραδεκτή μόνον εάν είναι κατά της «διοικητικής πράξεως η οποία προσβάλλει administratif» («acte faisant grief» στο γαλλικό διοικητικό δίκαιο). Μια διοικητική πράξη θεωρείται ότι εκπληρώνεται όταν παράγει έννομα αποτελέσματα: Αλλάζει το νομικό σύστημα ή παραβιάζει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των πολιτών. Μια πράξη που πραγματοποιείται μόνο στο πλαίσιο διαδικασίας για την ανάπτυξη μιας μεταγενέστερης κύριας απόφασης αποτελεί

απλώς προπαρασκευαστική πράξη, και δεν είναι δυνατόν να προσβληθεί ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου. Όλοι αυτοί οι γενικοί κανόνες ισχύουν για περιβαλλοντικά θέματα.

Το δικαίωμα πρόσβασης σε πληροφορίες για το περιβάλλον διέπεται από γενική αρχή που εξέδωσε το νόμο αριθ. 78-753 της 17 Ιουλίου 1978 και το εκτελεστικό διάταγμα αριθ. 2005-1755 της 30 Δεκεμβρίου 2005 σχετικά με την πρόσβαση στα διοικητικά έγγραφα, καθώς και συγκεκριμένων κανόνων που συντάσσεται με τον Κώδικα για το περιβάλλον (άρθρα L. 124-1 έως L. 124-8 και R. 124-1 έως R. 124-5). Με όλα τα κείμενα αυτά συγκεντρώθηκαν πληροφορίες από υπουργική εγκύκλιο που δημοσιεύθηκε στις 18 Οκτωβρίου 2007.

Ο κύριος δικτυακός τόπος σχετικά με αυτό το θέμα: Γαλλικό Υπουργείο Περιβάλλοντος:

<http://www.toutsurlenvironnement.fr/aarhus/lacces-du-citoyen-la-justice>

Συνδιαλλαγής και διαιτησίας, συναλλαγή είναι μέθοδοι για τη διευθέτηση διαφορών που δεν έχουν πολλά περιθώρια σε διοικητικές διαφορές στις ιδιωτικές διαφορές. Το άρθρο L.211-4 του κώδικα διοικητικής δικαιοσύνης ορίζει τα διοικητικά δικαστήρια με γενική αρμοδιότητα για τη συνδιαλλαγή. Ωστόσο, η διάταξη αυτή χρησιμοποιείται σπανίως, λαμβανομένης υπόψη της φύσης των διοικητικών διαφορών και το γεγονός ότι επί συμβατικών θεμάτων υφίσταται ήδη ένας μηχανισμός για τη φιλική διευθέτηση των διαφορών με τις επιτροπές φιλικού διακανονισμού των αγορών. Το δικαίωμα να θέσει σε κίνδυνο δίνεται στις δημόσιες επιχειρήσεις να επιλύσουν τις διαφορές τους. Τις περισσότερες φορές, οι συναλλαγές που έχουν υπογράψει με ιδιώτες αποτελούν συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου και δεν εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του διοικητικού δικαστή. Οι δημόσιες αρχές υπόκεινται σε απαγόρευση αρχή προσφυγής στη διαιτησία.

Η διαμεσολάβηση δεν χρησιμοποιείται συχνά στον τομέα του περιβάλλοντος, αλλά η ιδέα γίνεται όλο και πιο δημοφιλής στη Γαλλία. Και υπάρχουν πολλές νέες μελέτες σχετικά με αυτό το ζήτημα: πώς θα αναπτυχθεί η διαμεσολάβηση, σε περιβαλλοντικά ζητήματα; Ένα ενδιαφέρον συνέδριο διοργανώθηκε στο τέλος Απριλίου 2012 από «το Ινστιτούτο έρευνας και εκπαίδευσης για τη διαπραγμάτευση» με περίληψη δημοσιεύθηκε στις «διαμεσολάβησης, μέθοδος για την επίλυση οικολογικών σύγκρουση;» (στα γαλλικά).

<http://gcef.fr/wp-content/uploads/2012/05/CR-SIRENE-29.pdf>

XV αλλοδαποί

Το άρθρο 1 του γαλλικού Συντάγματος διακηρύσσει την αρχή της «ισότητας ενώπιον του νόμου για όλους τους πολίτες, ανεξαρτήτως καταγωγής, φυλής ή θρησκείας. Πολλοί νόμοι έχουν επεκτείνει το παρόν άρθρο του Συντάγματος, το οποίο απαγορεύει τις διακρίσεις, ιδίως εκείνες που βασίζονται στο φύλο, τις αναπηρίες, την ηλικία ή τον γενετήσιο προσανατολισμό. Το άρθρο 225-1 του ποινικού κώδικα καθορίζει επακριβώς την έννοια της δυσμενούς διακρίσεως βάσει καταλόγου πολλών κριτηρίων. Αλλά δεν υπάρχουν ρήτρες για την καταπολέμηση των διακρίσεων όσον αφορά τη γλώσσα στο δικονομικό δίκαιο σε απάντηση στη Γαλλία (αριθ. 2 και 3).

Η γαλλική γλώσσα πρέπει να χρησιμοποιείται ιδίως στα δικαστήρια. Η αρχή αυτή είναι πολύ παλιό. Διακηρύχθηκε επισήμως με βασιλικό διάταγμα που υπογράφηκε στην πόλη villers-cotterets (όνομα της βασιλικής αποφάσεως) στις 1539 Αυγούστου 15. Η πράξη αυτή θεωρείται ότι είναι η «επίσημο πιστοποιητικό γέννησης» της γαλλικής γλώσσας. Έχει ενσωματωθεί στο άρθρο 2 του Συντάγματος και προσδιορίζεται από τον νόμο αριθ. 94-665 της 4, «τον Αύγουστο του 1994 σχετικά με τη χρήση της γαλλικής γλώσσας.»

Εάν είναι αναγκαίο, η μετάφραση παρέχεται και πληρώνεται από το κράτος σε δικαστικές διαδικασίες, αλλά μόνο για τη μετανάστευση, το άσυλο και τις ποινικές υποθέσεις.

XVI διασυνοριακές υποθέσεις

Το ζήτημα αυτό αφορά κυρίως την εφαρμογή της περιβαλλοντικής ευθύνης. Το περιβάλλον δεν γνωρίζει σύνορα. Η μόνη λύση στην οποία μπορεί να προσφύγει η θύμα διασυνοριακή ρύπανση, είναι να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον εθνικού δικαστηρίου του κράτους οσάκις η παράβαση είναι καταγωγής, ή από το κράτος στο έδαφος του οποίου τα αποτελέσματά της. Το παραδεκτό προσφυγής ενώπιον γαλλικού δικαστηρίου είναι δυνατή μόνο εφόσον συντρέχουν αρκετές προϋποθέσεις που σχετίζονται με τη δικαιοδοσία των δικαστηρίων και την αρχή της εδαφικότητας του δικαίου. Αλλοδαπούς που μπορούν να επικαλεστούν τις διατάξεις του γαλλικού δικαίου. Αλλά είναι δύσκολο να καθιερωθούν, η διασυνοριακή ευθύνη σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες. Υπάρχει δυσκολία για τους δικαστές να διαρθρώσει το κοινό δίκαιο της αστικής ευθύνης, με την ιδιαίτερη περιβαλλοντική ευθύνη που καθορίζεται από το νόμο της 1 Αυγούστου 2008, σχετικά με την περιβαλλοντική ευθύνη. Η μεταφορά στο εθνικό δίκαιο της οδηγίας αριθ. 2004/35 της 2004ας Απριλίου 21, έχει κωδικοποιηθεί στο πλαίσιο του κώδικα περιβάλλοντος (τίτλος VI «Πρόληψη και αποκατάσταση ορισμένων ζημιών στο περιβάλλον»), η οποία παραμένει σχεδόν ανεφάρμοστες. Μια σημαντική μελέτη που δημοσιεύθηκε σχετικά με το θέμα αυτό κατά τη διάρκεια του Ιανουαρίου 2012 (70 σελίδες):

<http://www.leclubdesjuristes.com/notre-expertise/a-la-une/risque-environnemental-affaire-erika>

Ο γαλλικός περιβαλλοντικός κώδικας στην αγγλική γλώσσα:

http://www.legifrance.gouv.fr/content/download/1963/13739/version/3/file/Code_40.pdf

Το θέμα αυτό μπορεί επίσης να εξετάζεται με βάση μια πασίγνωστη υπόθεση στη Γαλλία μετά το ναυάγιο του πετρελαιοφόρου Erika πλοίων από τη Μάλτα στα τέλη Δεκεμβρίου 1999 σε διεθνή ύδατα εντός της γαλλικής αποκλειστική οικονομική ζώνη (ΑΟΖ) στα ανοικτά των ακτών της Βρετάνης. Η παρούσα ρύπανη, 400 km από την ακτή. Ο ιδιοκτήτης και ο φορέας εκμετάλλευσης του εν λόγω σκάφους ναυλωτή, νηογνώμονα, καταδικάστηκαν της εν λόγω ρύπανσης από το αστικό δικαστήριο της αποφάσεως του Παρισιού με την απόφαση της 30 Μαρτίου 2010.

Η έννοια του γενικού συμφέροντος δεν είναι ειδική σε διασυνοριακό πλαίσιο. Οι γενικοί κανόνες που ισχύουν (ιδίως σχετικά με το παραδεκτό των αιτήσεων βάσει της έννοιας του εννόμου συμφέροντος).

Το γαλλικό διοικητικό δίκαιο αναγνωρίζει ίση πρόσβαση σε διοικητικά δικαστήρια ή ΜΚΟ για τα άτομα που διαμένουν στο εξωτερικό, με τον ίδιο τρόπο που οι ενάγοντες που κατοικούν στη Γαλλία. Αλλά οι κάτοικοι εξωτερικού δεν έχουν πρόσβαση σε νομική συνδρομή. Το Διοικητικό Δικαστήριο του Στρασβούργου που αποφασίστηκαν το 1983, στην υπόθεση τη γνωστή ως «ορυχείων καλίου της Αλσατίας», ότι τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου της αλλοδαπής μπορεί να έχει συμφέρον να ενεργήσει πριν από τα γαλλικά διοικητικά δικαστήρια. Μια ενδιαφέρουσα έρευνα για το εν λόγω θέμα στον τομέα της διαχείρισης των υδάτων, που δημοσιεύθηκε το 2007, και εκδόθηκε στα γαλλικά: Jochen sohnle, «Le dispositif juridique de l'Europe pour les conflits appréhender transfrontaliers sur l'Eau», Lex Electronica, τεύχος 12 αριθ. 2, το φθινόπωρο/εμπόπιον, 2007, ιδίως σ. 17 και 18:

<http://www.lex-electronica.org/articles/v12-2/sohnle.pdf>

Μια ρήτρα περί απονομής δικαιοδοσίας είναι δυνατό σε αστικές υποθέσεις. Λαμβάνει τη μορφή συμβατικής διάταξης σύμφωνα με την οποία τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν να εμπιστευθούν την επίλυση διαφοράς ενώπιον ενός δικαστηρίου που δεν έχει καταρχήν διεθνή δικαιοδοσία. Αυτό μπορεί να αφορά το αντικείμενο τη διεθνή δικαιοδοσία ή την κατά τόπον αρμοδιότητα. Η εν λόγω ρήτρα μπορεί να αφορά μόνον τις διαφορές που προκύπτουν από τη σύμβαση. Αλλά ο μηχανισμός αυτός απαγορεύεται για δημόσιες συμβάσεις και για δημόσιες εκδικάσεις διαφορών ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου.

[1] *Εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων (ΕΠΕ)*

[2] *Pollution ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχος της ρύπανσης)*

Αυτόματη μετάφραση του περιεχομένου. Ο ιδιοκτήτης της σελίδας αυτής δεν αποδέχεται καμία ευθύνη για την ποιότητα αυτής της μετάφρασης, που έγινε από μηχανή.

Τελευταία επικαιροποίηση: 14/09/2016